

Jezdeckto u nás a v cizině.

Podplukovník M. M a r a z z a n i:

Rakouské, bulharské a německé jezdeckto za rumunského tažení r. 1916.)*

Autor popisuje, zejména podle německých pramenů, v hlavních rysech operace německo-rakouských a německo-bulharských vojsk proti Rumunsku od 27. srpna 1916 do 9. ledna 1917 a v rozsahu těchto bojů líčí činnost velkých jezdeckých jednotek**) armád centrálních mocností. Studie — doplněná několika náčrtý — se obírá činností jezdeckta s operativního hlediska a nejsou v ní popisovány podrobnosti některých zajímavějších operací ve velkých jezdeckých svazech.

Povšimnutí zaslouží hlavně některé autorovy závěry. Celkem v tomto tažení plnilo jezdeckto všechny úkoly, které mohou býti svěřovány v operacích velkým

*) „Rivista militare Italiana“, 1932, čís. 11.

**) Bojů v rumunském tažení se zúčastnily v Karpatech: u 1. rak.-uh. armády (v. Arz) 1 rak.-uh. jezd. divise (25 eskadron, 3 baterie, cykl. rota), od polovice listopadu pak jen 1. husarská brigáda; u 9. německé armády 1. a 3., od konce listopadu pak místo nich 6. a 7. něm. jezd. divise (každá 24 eskadron, 3 baterie, cykl. prapor); v D o b r u d ž i: 1. bulharská jezd. divise (20 eskadron, 4—6 děl, cykl. rota) a smíšená německo-bulharská divise s částicemi tureckými. Pěší divise německé a rumunské měly po 1 es., rak.-uh. po 1—2 eskadronách a bulharské po 2 eskad. jezdeckta. Rumunské armádní jezdeckto mělo 4 brigády Calarasci po 10 eskadronách.

jezdeckým jednotkám. Bylo to: krytí nástupu a zastírání změn front, čelní a bočné krytí křídla za postupu a za bitvy, spojení mezi armádami a střežení mezer před bitvou a za bitvy, součinnost v útočné bitvě, blízké a daleké obchvaty, využití úspěchu a pronásledování. Studium těchto různých operací má zvláštní význam pro nepříznivé terénní a povětrnostní podmínky, které však — ať v horách, v pahorkatině nebo v nížině — téměř nikdy neznemožnily jezdeckvu splnění daných úloh. Jezdeckvo působilo zde ve svazu i osamoceně bez podpory jiných zbraní, bojovalo koňmo i pěšky.

Při krytí nástupu bylo v Karpatech jezdeckvo z větší části rozděleno na pěší divise a na samostatné brigády, jen v Dobruďi měla 1. bulharská jezdecká divise svůj vlastní krycí úsek. Na začátku operací v Karpatech a mimo to koncem září za bitvy u Sibině byla německému jezdeckému sboru (1. a 3. divise) svěřena na horní Oltě úloha spojení mezi oběma rakousko-německými armádami (1. a 9.). Za bitvy u Brašova začátkem října krylo jezdeckvo soustřeďování sil k této bitvě a poté zaměstnávalo severní křídlo rumunských vojsk trvale útoky, aby znemožnilo odtud přesun sil na jih, kde bylo vedeno hlavní úsilí. Bojovalo zde v těžkém horském terénu téměř stále koňmo. Za přechodu Transilvánských Alp se sice ztroskotal samostatný pokus německého jezdeckého sboru (6. a 7. divise) na západ od průsmyku Vulkánů, plně se však uplatnilo toto jezdeckvo po dobytí průsmyků za bitvy u Targu-Jiu obchvatem západního rumunského křídla. Po dosažení Valašské nížiny byl jezdecký sbor nasazen k pronásledování ve směru na Bukurešť, kryl jižní křídlo armády a navázal spojení s Mackensenovou armádou, pronikající přes dolní Dunaj. Jezdeckvo zabránilo Rumunům svým obchvatným manévrem udržení čáry řeky Olty, účastnilo se platně bitvy u Bukurešti začátkem prosince a poté pronásledovalo až k Seretu, kde se fronta ustálila. V celé operaci od Turn Severinu po Seret urazilo jezdeckvo 400 km v 18 dnech průměrnou denní rychlostí 22 km. Této rychlosti — malé jen zdánlivě — bylo dosaženo za stálých bojů a obchvatných operací, v kraji s řídkou komunikační sítí a s četnými vodními toky bez mostů. Počasí bylo nepříznivé (děšť a sněh), koňstvo značně unaveno předchozími operacemi v horách; cyklistické jednotky musily být ponechány vzadu pro zcela rozmoklé cesty, sjízdné stěží pro automobily. V Dobruďi dosáhla Mackensenova armáda 23. října železnice, Černá Voda—Constanza; jezdeckvo (1. bulharská a jedna smíšená německo-bulharsko-turecká divise) se zúčastnilo všech bojů a poté mu byla svěřena obrana celé fronty 20 km na sever od železnice, kdežto Mackensenova armáda byla přesunuta k Svištovu a tam přešla Dunaj, aby se účastnila bitvy u Bukurešti. Po dobytí Bukurešti přešla 1. bulharská divise Dunaj u Tutakanu a zúčastnila se pronásledování k Seretu.

Úspěchy dosažené jezdeckvem v rumunském tažení byly podle autorova tvrzení důsledkem několika činitelů, z nichž uvádí zejména:

důvěru velitelů armád a armádních skupin v jezdeckvo,

schopnosti jezdeckých velitelů,

výborný výcvik jezdeckva a předchozí zkušenosti, získané na východní frontě a na Balkáně,

dobré vybavení zbraněmi vzhledem k ukládaným úkolům: každému oddílu i v síle eskadrony byly přidělovány nejen těžké kulomety, ale i dělostřelectvo (často 1—2 děla pro eskadronu nebo pro korouhev).

Jezdeckvo může prokázati i v budoucnosti velmi platné služby za operací v podobném málo schůdném terénu; značnou podporou mu mohou být děla nesená koňmi (jako na př. ve Francii 37 mm kanony a minomety nebo jezdecké baterie ve Spojených státech a v Chile) a motorisované prostředky.

—r—.

—C—

Organisace rumunského jezdeckta.

Jezdeckto čítá 22 pluků, a to 12 pluků Rošiorů, 9 pluků Kalarašů. Prvních 12 tvoří řadové jezdeckto z odvedených s dvouletou službou. Dalších 9 pluků jsou dobrovolníci s vlastními koňmi, sloužící 9 měsíců s povinností ještě další dva roky udržovati koně. Jeden pluk je gardový.

Řadový pluk člení se na dvě korouhve a jednu kulometnou eskadronu; stav 600 jezdců. Dobrovolnický pluk 920 jezdců. Gardový pluk nemá kulometné eskadrony. Kulometná eskadrona má v míru 2, ve válce 3 čety po dvou družstvech, každé 2 kulomety. Ve válce má pluk Rošiorů 12 těžkých, 32 lehké kulomety a 2 děla 37 mm. Pluky Kalarašů jsou ve válce rovněž tak organisovány a vybaveny.

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE, roč. 42 (1932).

Září—říjen.

La défense de la brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen (6—9 septembre 1914).

Pokračování článků z předešlých čísel, ve kterých autor pojednává o událostech u obou jezdeckých sborů na sklonku 7. září a 8. září 1914. Na událostech 8. září ukazuje, že oba jezdecké sbory nebyly jednotně řízeny a že jejich součinnost byla improvizována v průběhu událostí.

L'élevage des chevaux en Tchécoslovaquie et en Suisse et les débouchés français.

Autor P. de Choin du Double, ředitel státního hřebčince, podává zprávu o svých pozorováních učiněných při návštěvě našich ústavů pro chov koní. Hodnotí náš chovný materiál a podává povšechná data o stavu chovu vůbec. Podrobně popisuje svou návštěvu v Hostouni, Kladrubech, Tlumačově a v Napajedlich.

Les moyens offensifs des A. M. C.

Autor por. Devenne navazuje na článek v předešlém čísle, kde pojednával o pancéřování a v tomto článku píše o účinku střel malé ráže na pancéřování a z toho dovozuje, jak by měly býti vyzbrojeny OA., aby mohly účinně působiti proti nepřátelským vozům.

Pojednává všeobecně o účinku střely a o prvcích, které spolu působí, a poukazuje na teorii německého inženýra M. Gerlicha. V závěru dospívá k názoru, že by bylo vhodné opatřiti OA. dvěma typy zbraně, a to jednou ráže 20—25 mm, s velkou počáteční rychlostí a střilející průbojné střelivo, druhou ráže 47 mm jak proti vozům, tak i proti pozemním cílům. Mimo to musí míti každý vůz lehký kulomet proti živým cílům nekrytým.

Le 17e escadron A. M. C. sur la Hammada du Guir.

Pokračování o použití eskadrony OA. v roce 1930 v sev. Africe.

A propos du livre du général Brandt „Cavalerie moderne“.

Pokračování obšírné recenze knihy německého generála Brandta: Moderne Kavallerie.